

Το φεστιβάλ φεύγει, οι θεατές έρχονται

Της ΕΛΕΝΑΣ ΓΑΛΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

Το Φεστιβάλ Αθηνών τελώνει αύριο και οι θεατές του ήδη νιώθουμε νοσταλγία. Οι πρώην βιομηχανικοί χώροι της Πειραιώς 26ο έγιναν άνοιγμα, για να μεταφερθούμε άλλοτε στον «Παράδεισο» και άλλοτε στην «Κόλαση». Παρακολουθήσαμε ό,τι πιο πειραματικό κυκλοφορεί στην Ευρώπη, αλλά και παραστάσεις ρεπερτορίου. Εικαστικά και μουσική, θέατρο και χορό από καταξιωμένους αλλά και νέους, Έλληνες και ξένους. Μεταφερόμασταν -διψασμένοι για την απόλαυση της θέασης- από το Ηρώδειο και το Μέγαρο Μουσικής στο Σχολείον και στο Γκαράζ.

Ο καθένας μας βίωσε και κρατάει ένα δικό του φεστιβάλ. Υπήρξε όμως και μια ομάδα συστηματικών θεατών, που έκανε κάτι παραπάνω. Γέννησαν οι ίδιοι μια παράσταση του φεστιβάλ. Πρόκειται για το «matter-of-act»: ένα πρότζεκτ για ένα φεστιβάλ και δέκα θεατές του», ιδέα της 24χρονης χορεύτριας Λενιώς Κακλέα. Θα παρουσιαστεί σήμερα και αύριο στο Σχολείον (8.15 μ.μ., Χώρος Β, Πειραιώς 52, Μοσχάτο).

Πρόκειται για ένα «μικρού μήκους, εικοσάλεπτο φεστιβάλ» μέσα από τα μάτια οχτώ θεατών, που παρακολούθησαν ομαδικά 7 προεπιλεγμένες παραστάσεις. Την επομένη μέρα η Λενιώ Κακλέα αναλάμβανε να τους δώσει συγκεκριμένες ασκήσεις, που οδηγούσαν σε δράσεις, άλλοτε ατομικές και άλλοτε συλλογικές. «Έτσι συγκεντρώθηκαν πάνω από 100-150 δράσεις. Προσπάθειά μου είναι να παρουσιαστούν όλες. Το φεστιβάλ έχει έτσι κι αλλιώς από μόνο του πολλές πληροφορίες και έχει ενδιαφέρον να δούμε πώς τις επεξεργαζόμαστε, τι μένει τελικά».

Παρακολούθησαν: «Κόλαση» και «Παράδεισος» του Ρομέο Καστελούτσι, ολόκληρο το «Αφιέρωμα στον Γιάννη Ρίτσο», το «Αόρατο Τοίρκο» της Βικτόρια Τσάπλιν και του Ζαν Μπατίστ Τεριέ, την οπτικοακουστική περφόρμανς των drog_A_tek, «Civil War», το «Ρίξενμπουτομπαχ-Μια μόνιμη αποικία» του Κριστόφ Μαρτάλερ, τη «Δίμνη των κύκνων» από τα Μπα-

Η ψυχολόγος Ζαΐρα Παπαληγούρα, ο αρχιτέκτονας Θεοδόσης Ησαΐας και η δραματολόγος Ξένια Αηδονοπούλου. Τρεις από τους θεατές-δημιουργούς του «matter-of-act»

λέτα Μαρίνσκι και την αναδημιουργία της χορογραφίας «parades & changes» της Άννα Χάλπριν από την Αν Κολό.

«Προσπαθήσαμε να καλύψουμε όλο το φάσμα των εκδηλώσεων» λέει η Λενιώ Κακλέα. «Έτσι κι αλλιώς πρόκειται για ένα πλήρες και πλούσιο φεστιβάλ». Την ίδια ποικιλία συναντάμε ανάμεσα στους θεατές-δημιουργούς: δύο χορευτές (Ερμής Μαλκότσης, Κατερίνα Σπυροπούλου), δύο ηθοποιοί (Γιώργος Παπαγεωργίου, Αρτεμής Φλέσσα), μια ψυχολόγος (Ζαΐρα Παπαληγούρα), μια δραματολόγος (Ξένια Αηδονοπούλου), ένας αρχιτέκτονας (Θεοδόσης Ησαΐας) και μια εικαστικός (Βικτώρια Καρβούνη).

«Με ενδιέφερε να προσεγγίσω διαφορετικές ματιές. Αλλά σίγουρα τον σημαντικότερο ρόλο έπαιξε η προσωπικότητα του καθενός, που είναι ισχυρή και ενδιαφέρουσα» εξηγεί η Λενιώ Κακλέα.

Θεωρείτε πως το επάγγελμα του θεατή επηρεάζει και την πρόσληψη της παράστασης;

«Όχι. Δεν πιστεύω, για παράδειγμα, πως ένας αρχιτέκτονας βλέπει μόνο φόρμες ή χώρους. Μπορεί να βιώσει συναισθήματα, όπως όλοι μας. Έχει όμως ενδιαφέρον το πώς μπορεί να ορίσει μια παράσταση σύμφωνα με τα δικά του "υλικά"».

Από τη στιγμή που άρχισε το πρότζεκτ άλλαξε ο τρόπος

που παρακολουθούσατε τις παραστάσεις;

«Ποτέ δεν βλέπεις μια παράσταση αθώα. Μπορεί να χάρισε το προηγούμενο βράδυ ή να δουλεύεις αύριο νωρίς. Σίγουρα όλους μας επηρέασε το πρότζεκτ. Δεν κρατούσαμε όμως και σημειώσεις».

Τα οχτώ πρόσωπα υποδύονται τους εαυτούς τους;

«Ναι ή δεν υποδύονται τίποτα. Προσπαθήσαμε να καταστήσουμε ορατή την εμπειρία μας. Οι συντελεστές είναι ταυτόχρονα και δημιουργοί. Αυτοί κατασκευάζουν το νήμα. Δεν σχολιάζουμε, ούτε ασκούμε κριτική στις παραστάσεις. Ενδιαφερόμαστε γι' αυτές και για να μάθουμε

τον εαυτό μας μέσα από αυτές. Παίζουμε και λίγο με τα υλικά τους»

Η παράσταση απευθύνεται στους συστηματικούς θεατές του φεστιβάλ;

«Όχι απαραίτητα. Το ενδιαφέρον της δεν είναι να παρακολουθήσει κανείς πώς έχει διαμορφωθεί η κάθε παράσταση μέσα από τη ματιά των θεατών, αλλά το ίδιο το κόνσεπτ. Το ότι οχτώ άνθρωποι πέρασαν μια περιπέτεια για να ανεβάσουν "κάτι" επί σκηνής».

Τι είναι τελικά η «παράσταση» που προέκυψε;

«Εντάσσεται στο χορό, επειδή εγώ είμαι χορεύτρια και η σκέψη μου είναι χορευτική, όμως η παράσταση εί-

Μ' ένα πολύ πρωτότυπο πρότζεκτ της χορογράφου Λενιώς Κακλέα το αθηναϊκό σκέλος του θεσμού φτάνει στο τέλος του. Οχτώ θεατές παρακολούθησαν 7 συγκεκριμένες παραστάσεις και μας προσφέρουν σε μόλις 20 λεπτά το δικό τους «μικρού μήκους» φεστιβάλ. Πώς κατάφεραν και τα βρήκαν μεταξύ τους;

ναί, ό,τι και το φεστιβάλ. Σκοπός μας δεν είναι να παρουσιάσουμε απλώς ένα μοντάζ ή επτά παραστάσεις, αλλά ένα σύνολο».

Μόνο εύκολη δεν χαρακτηρίζει η Λενιώ Κακλέα την πρώτη της δουλειά. «Μερικές φορές σκέφτομαι πως είμαι απλώς θεότρελη!» λέει γελώντας. «Προς το παρόν όμως με ενδιαφέρει ο πειραματισμός». Παιδί καλλιτεχνών (του Γιάννη Κακλέα και της Χάρης Ανταχοπούλου), πήρε πτυχίο από την ΚΣΟΤ και συνέχισε σπουδές στο Παρίσι. Ζει και εργάζεται μόνιμα εκεί. «Με ενδιαφέρει να παρουσιάζω δουλειές μου στην Ελλάδα, αλλά όχι να επιστρέψω μόνιμα. Οι συνθήκες δουλειάς είναι πολύ καλύτερες εκεί».

★ Η παράσταση μπορεί να συνδυαστεί με τις παραστά-

σεις που ακολουθούν στο Σχολείον και την Πειραιώς. Είσοδος ελεύθερη με δελτία προτεραιότητας. ✖

Η 24χρονη Λενιώ Κακλέα στην πρώτη της σκηνοθετική απόπειρα